

Z renesančnej hudby sa nám zachovalo veľa skladieb, pri prevažnej väčšine však vôbec nevieme, kto bol ich autorom. Skladateľov v tomto období pôsobilo mnoho, ale väčšina sa pod svoje skladby nepodpisovala. Prvú generáciu nizozemských skladateľov predstavujú Guillaume Dufay a Gilles Binchois.

V tvorbe skladateľov druhej generácie, ktorú reprezentujú – Jean (Johannes) Ockeghem a Jacob Obrecht, sa najčastejšie stretávame s rôznymi hudobnými hračkami, kánonmi a skrytými symbolmi.

Skladatelia tretej generácie písali skladby prehľadne členené a uplatňovali v nich techniku imitácie, keď sa melódia niekoľkokrát zopakuje, každý nový nástup je však v inom hlase. Tretiu generáciu skladateľov najvýznamnejšie zastupuje Josquin Despréz.

V hudbe 16. storočia zohrávajú popri Nizozemcoch dôležitú úlohu predovšetkým Taliani a Španieli.

Vrcholnými predstaviteľmi renesančnej hudby boli Talian Giovanni Pierluigi da Palestrina, predstaviteľ rímskej školy a franko-flámsky skladateľ Orlando di Lasso.

29. Madrigal

Madrigal sa v hudbe objavil okolo roku 1300 v Taliansku, až neskôr sa z neho stala svetská viachlasná skladba. Pôvodne to bola dvojhlasná skladba (neskôr aj trojhlasná), ktorá bola úzko prepojená s literárnou predlohou (lyrickou básňou), no s madrigalom z obdobia renesancie nemá nič spoločné.

V období ranej renesancie vývoj madrigalu vyvrcholil v tvorbe skladateľa C. Monteverdiho. Spočiatku bol madrigal čisto vokálnou štvorhlasnou a neskôr aj viachlasnou (niekedy až 8-hlasnou) skladbou. Koncom renesancie sa postupne premenil na vokálno-inštrumentálnu skladbu s koncertantnými prvkami (majú charakter koncertu).

Madrigaly nájdeme napríklad v dielach týchto renesančných skladateľov: Jacob Arcadelt, Carlo Gesualdo da Venosa, Claudio Monteverdi.